

EL PETIT AVET

Barrejant una mica de fantasia, vull explicar un fet real i comprovable. En la Vall de Mereig, al peu del pic de Casamanya, al país veí d'Andorra, ha succeït un fet, per a mi, digne de ser explicat.

En una petita esplanada del bosc, bo i pujant amunt cap el cim, on les tempestes han de ser veritablement esfereïdores per l'alçada on ens trobem, més de 2.000 metres d'altitud, i on el vent bufa sempre, encara que sigui un dia serè, i a baix en el pla estigui el temps completament encalmat.

En aquesta explanada, doncs, com anava dient, s'alçaven majestuosos uns pins centenaris, que aixecaven la seva reialesa per damunt d'altres.

Què deuria succeir un hivern, en aquell lloc?... Imagino que una gran tempesta de llamps i trons s'ensenyorí d'aquell indret i va voler ser-hi present amb tota la seva força i lluminositat, i un o més llamps van segar la vida d'aquells arbres.

Era trist, al passar el temps, anar veient el seu declivi, socarrats en una part del tronc, anaven perdent tota la verdor, que era el seu tresor preuat. Primer s'assecaren les branques, després anaren caient... Ja no eren verdes i plenes de pinyes..., eren grises i sense cap fruit. Més tard, el tronc mare s'anà secant també; anava passant d'un gris enfosquit a un gris plata. El poc alè de vida s'esmunyia poc a poc... Aviat no n'hi hauria i passaria a ser tan sols fusta seca, que també amb el temps es va corcant i desapareixent, consumida entre l'herba seca de la catifa dels seus peus.

Però jo sempre he cregut que l'amor és més fort que la mort. Que l'amor no es pot morir... I ara entro en la fantasia que ens porta, altra vegada, a seguir amb el fet real.

Hi havia un arbre, potser el més alt d'aquell indret, que era conscient de que se li anava apagant el poc alè de vida que li quedava i passaria a ser ben aviat tan sols matèria inanimada. Li costava acceptar la seva sort, així sense més ni més...

Després de rumiar molt, estava disposat aquell arbre a un gran sacrifici, potser estèril, però potser donaria el seu fruit, donant possibilitat a una nova vida amb un fill nascut de la terra de les seves arrels, de les seves entranyes. Perquè tot això succeís, no podia continuar ell dret, esgotant els mesos que li quedessin de vida. Calia sacrificar-se, descolgar-se de terra i donar pas a les arrels enfora i a la terra acumulada entre els seus dits, i va decidir el seu sacrifici, disposant-se a ser arrencat de la mare terra on havia viscut tants i tants d'anys.

A la propera tempesta, quan l'aigua inundés i remullés bé el terra, ell, l'arbre més alt d'aquella esplanada, no lluitaria per resistir l'envestida del vent, es deixaria anar com una fulla i esperaria pacient ser tombat i descalçat de terra.

Va venir l'hivern tan cru en aquells paratges i el nostre arbre va veure realitzat el seu objectiu: dir definitivament adéu al món dels arbres, sent descolgat de terra i tombat, deixava les arrels a l'aire i tota la terra que s'acumulava entre els seus dits, també. Ell passava a ser fusta seca...

I deixo la meva fantasia per continuar narrant el fet verídic.

De la terra acumulada entre els dits, (no sé si ho havia pogut arribar a somiar l'arbre o no), però el cert és que va néixer un petit avet, fill real de les seves entranyes, de les seves arrels. ***D'una mort en va néixer una vida...***

Aquest pi petit va creixent... Ara ja té uns tres pams d'alçada i l'any passat ha pogut fer una pinya petitona, però que ens indica la seva bona salut. Està enganxat a l'arbre-mare i viu d'ell i de la pluja i el sol majestuós, que a aquestes alçades crema de debò. Un petit arbust, nascut a terra, al costat de l'arrel de l'arbre caigut, va creixent amb ell i li fa companyia. Jo diria que se'n sent responsable i s'eixampla per parar-li, d'alguna manera, els cops d'aire fort d'aquell indret. És com una mainadera, fins que sigui més gran.

Cada any, des que vàrem descobrir aquest miracle de la natura, l'anem a veure, l'acariciem i no li manquen els nostres petons i paraules d'encoratjament:

-“Ànim, petit !, has de ser gran com la mare !!”.

Jo no sé si hi ha un cel pels avets i els arbres del bosc, però segur que, si hi és, algú està molt feliç veient que el seu sacrifici ha portat una nova vida a aquesta vall tan preciosa, com és la de Mereig. Però d'una cosa sí que n'estic certa. Des del cel dels homes, el del nostre Déu, Ell ho contempla feliç i recorda amb goig que també, i primer de tots, el seu Fill ***Jesús, amb la seva mort, ens va donar la vida***, no a un petit pi, sinó a la humanitat sencera. I és que ***l'amor és, veritablement, més fort que la mort***. Donem-ne gràcies al bon Déu!...

Montserrat Llopart